

Szent Imre szellemének hatása a magyar ifjuságra.

Záróbeszéd, elmondotta az 1905, nov. 15.-én tartott Szent Imre ünnepélyen

Pál István,

apát-kanonok, tb. elnök.

Az a szellem, mely a mi egyesületünket létre hozta, kezd mind inkább és inkább terjedni. A középiskolát végzett kath. ifjuság kezd mindenfélé szervezni a Szent Imre Egyesületeket (legujabban Kassán). Ilyen körülmények között törekvésünknek szép jövőt jósolhatunk, csak ki kell tartanunk.

A mi egyesületünk ugyan úgyszólván még csak bölcsőjénél van, de mégis életképességének már több jelét adta, figyelmet keltett maga mellett és megszerezte magának a közönség rokonszenvét, aminek a letelt évből jelentékeny bizonyítékait hozhatni fel. Az eddigiek után örömmel tekinhetünk vissza multunkra, s remélhetjük a jövőt.

Azonban ha örömünk is van magunkban, de egyuttal azt is érezzük és ki is mondjuk, hogy örömünk még nem teljes, az eddiginél többet várunk. Azt várjuk, hogy az a gondolat, amely minket összehozott, mint szükségesség, menjen át mindenkinek teljes tudatába, hasson át legbensőbb érzésünkig, hogy tudjuk és érezzük azt és akarjuk is.

Sokszor beszéljük egymás között, hogy összehasonlítva a mi egyesületünket a többi ifjusági egyesületekkel, mennyivel tartalmasabb a miénk a többinél és illetve, hogy míg a többit — különben egészen kifogástalan, sőt még méltányolandó és helyeselendő indokoknál fogva a testületi érdekek solidaritása hozta létre s tartja fenn és ezen kívül oly tartalma, mely mellett az ifjuság lelkesülhetne, tulajdonképen alig van: addig a mi egyesületünknek Szent Imre oly tartalom, amelyhez hasonlítható nincs.

Csak meg kell gondolni, de kellően meg kell gondolni és mindenkinek meg kell gondolni, hogy mi Szent Imre a magyar ifjuságra; hogy minő tartalmat jelent az a fogalom, amelyet mi Szent Imréhez fűzünk, a vallásos és hazafias magyar ifju lélekre! Mert ha mi azt a fogalmat, gondolatot, a mit a magyar felfogás Szent Imréhez fűzött, nem vesszük észre, nem látjuk meg, nem fogjuk fel és nem vesszük magunkba, legbensőbb tudatunkba és érzésünkbe és a mellett nem melegedünk, nem buzdulunk, nem lelkesülünk, akkor hagyjunk békét az egész vállalkozásnak, mert nem vagyunk arravalók, hogy Szent Imre fiainak mondjuk magunkat és őt tartsuk idealunknak.

Mindig Szent Imre szellemében kell élni és növekedni a magyar ifjuságnak magyar hazafiságban és vallásos erkölcsben, együtt mondva: a keresztény magyar erkölcsökben. Ebből nem szabad engedni. De melyikből is engedjünk, melyikből volnánk hajlandók engedni? A magyarságból, vagy az erkölcsösségből? Mi lenne ebből a nemzetből, ha ifjusága megszűnnék magyar lenni és erkölcsös? Isten ne adja ezt soha!

És itt nem tartózkodom nyíltan kimondani, hogy az erkölcs alatt ugyan minden jót értek, de értem főképen mégis a szűzies tiszta önmegtartóztató életet, amelytől az ifjuságnak a nemzet nagy kára nélkül elhanyagolnia nem szabad. Igenis! szűzies önmegtartóztató ifjuság kell nekünk; másnak Szent Imre zászlója alatt nincs helye, itt nincs mit keresnie.

Ilyen ifjúsággal lehet kezdeni, lehet az életnek neki menni, ebben telhetik kedve, öröme, gyönyörúsége a nemzetnek; ilyen ifjuság képezheti alapját és magvát a jövő nemzedéknek.

Ennyit jelent nálunk Szent Imre. A ki így gondolkozik, így érez és ezt helyesli, az jöjön hozzánk, tartson velünk és támogasson bennünket.